

които с вдигането им от затвора ги отвеждат в концлагер. В килията останахме аз и Стоян Захариев. После доведоха още двама души, станахме четирима в килията. Трайчо Костов осъдиха на вечен затвор, а мене, както споменах по-горе - на 15 години строг тъмничен затвор. Обвинителният ни акт е запазен в дома ми.

След издадените ни присъди ~~я~~ властта разреши да получаваме писма и свиждане с близките си. Сега аз научих, че жена ми била отвеждана в Дирекцията на полицията и че вследствие издевателствата и тормоза, упражняван над нея, е била заболяла психически и изпратена в Психиатрията при Държавната болница, а синът ми Георги, останал без баща и майка, нахокан от хората, че "постоката от баща си нямал да стане!". С потиснато чувство посрещнах сина си, когато идваше на свиждани, да ми донесе нещо за ядене, дали му близки хора, ала впоследствие идваха и с жена ми, като излезе от болницата.

Изостанали без средства за ~~и~~ съществуване синът ми, дванадесетгодишен, още малолетен, е бил принуден да отиде на гарата, да чака някой да го повика въглища да пренася по домовете а жена ми да търси каквато и да е работа, за да преживеят, а и на мен да донасят нещо в затвора. Но от всичко друго най-много им тежало, че хората гледали на тях, като на прокажени, ~~и~~ отбягвали ги, - нещо и те да не пострадат!

